

[Alfred Jensen.]

hvis det er nødvendigt, får belæring af dem, som måtte kunne hjælpe dem, men det kan ikke være rimeligt, at man animerer folk til at sejle op fra Esbjerg eller andre byer for at tage den fiskeforekomst, der findes. Det, vi må sætte ind på, må da være, at den grønlandske befolkning får mulighed for i højere grad end hidtil at udnytte de muligheder, der findes i Grønland, bl. a. fiskerigdommen i havet. Det er det, jeg har gjort mig til talsmand for.

Jeg har endvidere talt for, at man i højere grad burde beskæftige grønlænderne ved de industriforetagender, der findes. Jeg har nævnt minerne ved Mestersvig, og jeg har nævnt Ivigut. Ministeren nævnte, at det måske ikke ville være så hensigtsmæssigt, fordi der her krævedes specialister, og hvis man gav grønlænderne en sådan uddannelse, kunne man komme til at stå over for, at de ikke havde anvendelse for den. Det er muligt, at de ikke ville få anvendelse for den med det samme, men jeg føler mig dog ikke overbevist om, at der for det første ikke skulle være mulighed for, at der skulle være andre steder i Grønland, hvor en sådan uddannelse vil være nødvendig og kærkommen for grønlænderne. Dernæst må man også se sådan på det, at grønlænderne bør have en sådan uddannelse, at de på lige fod med andre i den ganske verden kan klare sig i konkurrencen. Også dette moment synes jeg man må tage med i betragtning. Jeg har den opfattelse, at vi i højere grad må se at få den grønlandske befolkning ligestillet med de øvrige danske statsborgere.

I øvrigt vil jeg gerne takke for de svar, ministeren har givet mig på mine spørgsmål, og jeg håber så på, at man ikke alene er opmærksom på forholdene, men også sikrer, at man får en forsvarlig og en for den grønlandske befolkning tilfredsstillende løsning. Så vidt jeg kan se, vil der, selv om man gennemfører det her foreslåede, selv om man er opmærksom på de rejste spørgsmål og træffer de foranstaltninger, ministe-

ren har nævnt, dog stadig være spørgsmål, som kræver vor opmærksomhed, og som kræver, at der investeres flere midler; bl. a. nævnedes det ærede medlem hr. Elias Lauf her spørgsmålet om befolkningen på de bopladser, der bliver tilbage; det er også et af de spørgsmål, man må være opmærksom på. Jeg har den opfattelse, at vi ikke så nær har ydet det, vi bør præstere for at have gjort vor skyldighed over for det grønlandske folk.

Victor Gram: Jeg kan ikke nægte, at det er med nogen undren, jeg har hørt den meget stærke fremhævelse af spørgsmålet om privat kapital til Grønland. Det forekommer mig, at principielt kan der ikke være nogen som helst, der har noget som helst imod, at den private kapital bliver koblet ind i de opgaver, som vi har, også når det drejer sig om udbygningen og opbygningen af det grønlandske samfund, for så vidt denne private kapital vil tjene det samme formål, som er grundlaget i hele den Grønlandslovgivning, som blev resultatet af Grønlandskommissionens arbejde i slutningen af fyrrerne og begyndelsen af halvtredserne. Men jeg må måske have lov til at minde om, at netop ved Grønlandskommissionens arbejde i sin tid blev den linje trukket stærkt op, at det her drejede sig om et folk, som igennem en rimelig overgangsperiode skulle føres op til mere moderne samfundsmæssige forhold, ikke blot med hensyn til de sociale, de kulturelle og lignende forhold, men også i høj grad gennem en omlægning af hele grundlaget for deres samfundsmæssige tilværelse rent erhvervsmæssigt set. Der var ingen, der på daværende tidspunkt turde foretage det eksperiment at lade den grønlandske befolkning og det grønlandske samfund være katebold for en tilfældig privat kapital, som ikke — naturligvis — i første omgang kan regnes at tjene andre interesser end de interesser, hvor der er ønske om udbytte.

Det, der for mig er afgørende i øjeblikket, er to ting. For det første: findes der over-